IK BEN SINTERKLAAS NIET

Klucht in twee bedrijven

door

FRANCK VAN ERVEN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Tel: 0 33 66 44 00
info@toneelfonds.be
www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IK BEN SINTERKLAAS NIET** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANCK VAN ERVEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2009/0220/029
ISBN- 978- 90-385-10743

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Franck van Erven

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.
Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for text- and datamining for AI training and similar technologies.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoeringen, naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.
Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.
Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!
Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

IBVA Holland Auteursrechtenbureau
De Friese Poort 106
1823 BT Alkmaar
www.ibva.nl

PERSONAGES

(3 dames – 5 heren)

GASTON PLEISIER, Minister-president

MAURICE BAMMENS, Directeur-generaal ministerie van algemene zaken

YVONNE PLEISIER, Echtgenote van Gaston

TRUDIE, Escort-girl

GERARD MORTIER, Vriend van Maurice

IVAN CORNELISSE, Minnaar van Trudie

DIMITRI KARAZOV, Rus

FRANCA, Bordeelhoudster

SINTERKLAAS, *(is dezelfde acteur als Gaston)*

DECOR

In de linkerwand, vanuit de zaal gezien, drie deuren. De deur op het voorplan leidt naar de slaapkamer, de deur midden naar de studeerkamer en de deur op het achterplan leidt naar de keuken. In de achterwand, rechts uit het midden de buitendeur. In de rechterwand op het voorplan een dubbele tuindeur met gordijnen. Deze gordijnen zijn in het eerste bedrijf open en in het tweede bedrijf gesloten. In het midden van de kamer staat een grote vierzitsbank en links en rechts een fauteuil. Verder een salontafeltje.

KORTE INHOUD

Gaston Pleisier, de minister-president, ligt op de bank te slapen wanneer hij wordt wakker gemaakt door Maurice Bammens, directeur-generaal ministerie van Binnenlandse zaken. Hij heeft de nacht doorgebracht in een bordeel. Maar hij kan zich hier niets van herinneren. Ook niet dat hij het jonge meisje Trudie uit de bar mee naar huis heeft genomen. Onderweg heeft hij ook nog zijn jas afgegeven aan een zwerver die verkleed als Sinterklaas stond te zingen. Het is zaak zo snel mogelijk het meisje weg te werken zonder dat zijn vrouw Yvonne hiervan iets merkt en op zoek te gaan naar die zwerver, want in de jas zat het contract dat hij had afgesloten met Karazov, de hoogste baas van Gazprom. Franca, de bordeelhoudster komt met compromitterende foto´s van de woelige nacht en eist dat het bordeelverbod wordt opgeheven. Ook Karazov komt nog langs om het contract, dat nog niet ondertekend was, op te halen. Intussen is ook de zwerver/Sinterklaas langs gekomen om te eten, waarvoor hij door Gaston was uitgenodigd. Deze zwerver lijkt als twee druppels water op Gaston en sticht hierdoor verwarring. Gerard, de vaste partner van Maurice Bammens komt zijn beklag maken dat Maurice weer een hele nacht niet is thuis geweest. Wanneer Yvonne denkt dat zij haar man, maar in feite is het de zwerver, betrapt, dit is echter de zwerver, met het meisje uit de bar, geeft ze zich aan de eerste de beste man die ze tegenkomt. Dit is Ivan, de vriend van Trudie. Uiteindelijk duikt het contract op en wordt het ondertekend na interventie van vermeende Tsjetsjeense terroristen.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1 : Maurice – Gaston

(De woonkamer van Gaston. Het is rond elf uur in de ochtend. Onder een deken ligt op de bank Gaston te slapen. Maurice komt binnen.)

MAURICE: Mijn God, wat een rommel hier. Gaston….Gaston….

(*een licht gekreun is hoorbaar)*

Lig jij hier? Hé, wakker worden ouwe boemelaar.

(Gaston kreunt)

Had je maar niet zoveel moeten drinken, vriend, gisteravond. Of kun je je daar niets meer van herinneren?

GASTON: Auw, mijn kop, mijn kop.

MAURICE: Wat wil je? Zoveel champagne als jij gisteravond naar binnen hebt gegoten. Een olifant zou er nog van omvallen.

GASTON: Haal een zak met ijs. Ik houd het niet meer uit.

MAURICE: Heb jij hier geslapen vannacht?

GASTON: Weet ik niet. Naar het schijnt ben ik hier wakker gemaakt door jou, dus ik zal hier wel in slaap zijn gevallen. Haal ijs wil je?

MAURICE: En Yvonne, wat zei die van je desolate toestand?

GASTON: Geen idee. Heb haar nog niet gezien.

MAURICE: En zij jou ook niet?

GASTON: Man, vraag niet zoveel en haal ijs.

MAURICE: Trouwens weet je hoe laat het is? Elf uur! Om twaalf uur moet je in de ministerraad zijn.

GASTON: Vandaag?

MAURICE: Natuurlijk vandaag. Vandaag is het vrijdag, vrijdag is ministerraad.

GASTON: Is het vrijdag vandaag?

MAURICE: Ja. En morgen is het zaterdag, dat is al jaren zo.

GASTON: Man schreeuw niet zo.

MAURICE: Ik schreeuw niet. Ik maak je er alleen maar op attent dat je moet opschieten. En als ik je een goede raad mag geven: drink niet zoveel.

GASTON: Ik heb gedronken? Dat is onmogelijk. Ik drink nooit.

MAURICE: Maar gisteravond ben je ermee begonnen en meteen teveel, natuurlijk. Je had, net als ik in een hotel moeten gaan slapen.

GASTON: Heb jij in een hotel geslapen?

MAURICE: Dat doe ik altijd als ik iets teveel heb gedronken. Is veel veiliger.

GASTON: Ik ga toch niet hier in de stad in een hotel slapen. Auw, mijn kop, mijn kop. Weet je dat ik me niet eens kan herinneren waar ik gisteren geweest ben.

MAURICE: Ik anders wel.

GASTON: Jij?

MAURICE: Ik was toch bij je. Ten minste tot het moment dat je liever alleen wilde zijn. Wat ik kon begrijpen, overigens.

GASTON: Waar waren we dan?

MAURICE: Zeg, is dit echt? Jij weet niet meer waar jij gisteravond was?

GASTON: NEE! Auw, mijn kop, mijn kop.

MAURICE: In de Angelo Rosso.

GASTON: Waar?

MAURICE: In het beroemdste bordeel van de stad. En je hebt je er kostelijk geamuseerd.

GASTON: Was ik in een bordeel?

MAURICE: Hou op met dat toneelspelen. Jij gaat mij niet wijs maken dat jij je niets meer kunt herinneren.

GASTON: Echt niet. Geloof me nu.

MAURICE: Wat heb jij allemaal nog meer gedronken nadat je me wegstuurde?

GASTON: Jij bent serieus, hé? Ik ben echt in een bordeel geweest. Waarom heb je mij niet tegengehouden?

MAURICE: Nu, dat was onmogelijk. Na die bespreking met de handelsdelegatie uit Rusland stelde jij mij voor om er samen nog een leuk extraatje aan toe te voegen. Dat werd dus de Angelo Rosso!

GASTON: Heeft iemand mij daar gezien?

MAURICE: Ik denk het niet. Toen jij voorstelde om daar naartoe te gaan heb ik Franca gebeld.

GASTON: Welke Franca?

MAURICE: De eigenaresse van de Angelo Rosso.

GASTON: Ken jij die?

MAURICE: Ministers komen, ministers gaan maar de directeur-generaal blijft bestaan. Denk jij dat jij de eerste minister-president bent die ik via de achterdeur binnenloods bij de Angelo Rosso?

GASTON: En ben ik daar lang gebleven?

MAURICE: Je stuurde mij rond vier uur vannacht naar huis. Bij Trudie had jij mij niet meer nodig.

GASTON: Wie is Trudie?

MAURICE: Komaan Gaston, je kon niet van haar afblijven. Wordt wakker meneer de minister-president, anders dreigen er grote problemen.

GASTON: Wat heb ik gedaan, wat heb ik gedaan?

MAURICE: Zoiets moet je je van tevoren afvragen. Maar wees gerust. Niemand weet dat je daar bent geweest, behalve Trudie natuurlijk.

Scène 2 : Maurice – Gaston - Yvonne

YVONNE: *(komt binnen)* Ah, eindelijk. Je bent wakker. Tjonge, wat zie je eruit. Helemaal groen. Voel je je wel goed, schatje?

GASTON: Ik? Een beetje zwaar in het hoofd, maar verder gaat het wel.

YVONNE: Moet ik iets te drinken voor je halen? Had ik geweten dat je er zo slecht aan toe was dan had ik vanochtend al iets voor je gemaakt.

GASTON: Jij hebt mij vanochtend al gezien?

YVONNE: Natuurlijk. Maar je lag zo diep te slapen dat ik je heb laten liggen.

GASTON: Waar? Hier in de huiskamer?

YVONNE: Schatje, in bed, waar anders?

GASTON: In bed, ik?

YVONNE: Ja. Ik heb vannacht tot twee uur op je gewacht, je was er nog niet en toen ben ik naar bed gegaan. En vanochtend ben ik even op je kamer langsgeweest om te zien of je in bed lag.

GASTON: En daar lag ik?

YVONNE: Doe je een of ander spelletje? Natuurlijk lag je daar. O ja, is er al een pakje voor me bezorgd?

GASTON: Nee, nog niets gezien.

YVONNE: O. Nu ja, straks misschien. Ik ga even de boodschappen uit de auto halen. Tot zo.

MAURICE: Tot zo, Yvonne.

(Yvonne af)

Ik wil mij er niet mee bemoeien, maar slapen jullie in aparte kamers?

GASTON: Alleen als ik te laat thuiskom. Ik wil Yvonne niet wakker maken. Ze komt zo moeilijk in slaap.

MAURICE: Maar jij lag hier te slapen. Wie slaapt er dan in je bed?

GASTON: Dat moet je mij niet vragen.

MAURICE: Ze heeft jou in bed zien liggen. Slaapwandel jij soms?

GASTON: Ik? Niet dat ik weet. Hoe kom ik in godsnaam hier op de bank terecht?

MAURICE: Luister eens Gaston, probeer je te herinneren wat je precies gedaan hebt nadat ik ben weggegaan in de Angelo Rosso.

GASTON: Man, ik weet niet eens dat ik daar geweest ben.

MAURICE: Jij hebt Trudie toch niet mee naar huis genomen?

GASTON: Hou op! Ik ken geen Trudie, ik ken geen Angelo Rosso. Ik heb barstende hoofdpijn en dadelijk moet ik naar de ministerraad. Haal wat ijs voor me en houd verder je mond.

<u>Scène 3 : Maurice – Gaston - Trudie</u>

TRUDIE: *(komt binnen, schaars gekleed)* Goeiemorgen.

GASTON: Wat heeft dit te betekenen? Wie bent u? Waar komt u vandaan?

TRUDIE: Uit je bedje, lekkertje.

GASTON: Ik ken u niet?

MAURICE: Gaston, dat is….

TRUDIE: We hebben anders gisteravond uitgebreid kennis gemaakt.

GASTON: Wie bent u, wat doet u hier en dat nog wel in die kleren?

MAURICE: Nu ja, kleren. Veel is het niet Gaston.

GASTON: Hou jij je er buiten. Ik wil een antwoord.

TRUDIE: Zeg, het lijkt wel of ik voor een rechter sta. Ik ben Trudie, je schatje voor een nacht.

GASTON: Dit overleef ik niet.

TRUDIE: Hij doet net alsof hij van niets weet. En toch heb jij vannacht een poging gedaan om in het ‘Guinness Book of Records’ te komen. ‘I want more’, bleef je maar roepen. En je stond erop dat ik met je mee naar huis ging.

GASTON: Ik heb… ik heb jou mee naar huis genomen?

TRUDIE: Lekker woninkje.

GASTON: Mijn God!

MAURICE: Wat is er?

GASTON: Yvonne! Yvonne heeft niet mij in bed zien liggen, maar haar.

MAURICE: Wie is Yvonne, je werkster?

GASTON: Nee, mijn vrouw!

TRUDIE: En die vindt dat goed?

GASTON: Wat?

TRUDIE: Dat jij mij mee naar huis neemt.

GASTON: Nee, natuurlijk niet. Ze weet er niets van en dat moet zo blijven ook. Mevrouw, maak dat u wegkomt, en wel onmiddellijk.

TRUDIE: Hé hé, dat gaat zomaar niet. Niet na wat je me allemaal beloofd hebt.

GASTON: Ik heb u niets beloofd. Mevrouw, gaat u weg. Ik ben een fatsoenlijk mens. U kunt hier niet blijven.

TRUDIE: En gisteravond zei je tegen mij dat je me vanaf nu altijd bij je wilde hebben.

YVONNE: *(achter het toneel)* Gaston, kun je even helpen met de boodschappen?

GASTON: Mijn vrouw. Verstop U. Laat u niet zien.

MAURICE: Kom mee, hier naartoe.

TRUDIE: Wat is er?

MAURICE: Vooruit, verstop je. En kom er niet uit voor ik je roep.

(Maurice duwt Trudie de slaapkamer van Gaston in en op hetzelfde moment komt Yvonne binnen)

Scène 4 : Maurice – Gaston - Yvonne

YVONNE: Hoorde je me niet? Ik sjouw me gek aan die tassen en je helpt niet eens. *(ze zet de boodschappentassen op de stoel en ziet daar de jurk van Trudie)* Ah, ze zijn toch geweest. Waarom heb je mij dat niet gezegd?

GASTON: Wie is geweest?

YVONNE: De besteldienst met mijn nieuwe jurk.

GASTON: Jouw nieuwe jurk? Ik weet niets van jouw nieuwe jurk.

MAURICE: Maar ja, Gaston. Die hebben ze zojuist gebracht. Hij was opengescheurd. Het pakje. En toen hebben wij het opengemaakt. Gaston en ik, weet je niet meer Gaston?

GASTON: Ik?

MAURICE: Ja, jij. Jij zei nog, dat zal de nieuwe jurk van Yvonne zijn.

GASTON: Zei ik dat?

MAURICE: Mooie jurk.

YVONNE: Een beetje gewaagd, maar moet kunnen, dacht ik.

MAURICE: Zeker, zeker. Jij hebt er het figuur voor, Yvonne.

YVONNE: Echt? Wat lief van je, Maurice. Hoewel, als ik hem zo bekijk. Hij is toch anders dan in de folder. Wel heel bloot, denk ik.

MAURICE: Nee, nee, echt niet. Kan niet bloot genoeg zijn.

YVONNE: Maurice!

MAURICE: Ik bedoel: bloot genoeg is hij niet. Zit nog erg veel stof aan, als je het mij vraagt.

YVONNE: Wat vind jij ervan, Gaston? Kan ik dit dragen?

GASTON: Nee, absoluut niet. Veel te gewaagd, zoals je zelf al zei. Weg met die jurk. Geef hier, ik zal hem terugsturen naar de afzender.

YVONNE: Niet voordat ik hem geprobeerd heb.

GASTON: Maar het is je maat niet. Terug met dat ding.

YVONNE: Hoe weet jij nu welke maat ik heb. Jij kijkt nooit naar me. Ik kan de meest truttige huisjurk aantrekken of een avondtoilet, jij merkt het verschil niet eens.

GASTON: Dat was misschien vroeger het geval maar dat is met onmiddellijke ingang verleden tijd geworden. Walgelijke jurk. Inpakken en terugsturen.

YVONNE: Nee, ik probeer hem eerst aan en dan kunnen we alsnog beslissen wat we er mee doen. *(loopt met de jurk af)*

GASTON: Ik denk dat het de jurk is van die vrouw die nu in mijn slaapkamer is.

MAURICE: Wat heb je allemaal met haar gedaan, vannacht?

GASTON: Geen idee. Ik ken dat hele mens niet.

MAURICE: Zij denkt daar heel anders over.

GASTON: Wat doen we nu?

MAURICE: Zorgen dat Trudie een nieuwe jurk krijgt en dat ze verdwijnt. *(roept)* Trudie!

GASTON: Ben je gek geworden?

MAURICE: Nee. Ik probeer te redden wat er nog te redden valt.

Scène 5 : Maurice – Gaston - Trudie

TRUDIE: Is ze weg?

GASTON: Ja, maar niet voor lang. Jij, maak dat je wegkomt.

TRUDIE: Geen denken aan. En trouwens gisteravond was je veel liever.

GASTON: Het maakt me niet uit of ik liever of niet liever was. Ik kan me u totaal niet herinneren. Het enige wat ik van u vraag is te verdwijnen. Schiet op alsjeblieft.

TRUDIE: Zo spreek je niet tegen mij. Een beetje meer respect, wil je.

GASTON: Donder op, verdomme.

TRUDIE: Een beetje meer respect, ja!

GASTON: Maak dat je wegkomt.

MAURICE: Gaston, geef haar wat.

GASTON: Een pak slaag is het enige wat ze kan krijgen als zij blijft doorgaan met deze komedie.

MAURICE: Ze zal betaald willen worden.

GASTON: Waarvoor betaald? Ik begrijp hier niets van! Ik ken die vrouw van geen kanten.

TRUDIE: O nee? Vannacht heb je geen kant van me met rust gelaten.

MAURICE: Hier hebt u vijftig euro en ga nu alsjeblieft weg.

TRUDIE: In welke tijd leef jij? Daar kun je niet eens een band van laten plakken tegenwoordig.

GASTON: Ik verdubbel de prijs. Honderd euro en ik wil je nooit meer zien.

TRUDIE: En je beloftes van afgelopen nacht dan? Dat ik je het leven eindelijk heb leren ontdekken. Dat je mij hiervoor tot in lengte van dagen wilde belonen. Je hebt me zelfs deze prachtige ring gegeven als bevestiging van je belofte.

GASTON: Heb ik die gegeven?

TRUDIE: Ja.

MAURICE: Trudie, hou op met dat spel. Ik verdubbel het bedrag, ga weg, alsjeblieft.

TRUDIE: Jij bent tenminste een heer. Goed ik zal gaan. Maar ik kom terug. Waar is mijn jurk?

GASTON: Je jurk.

TRUDIE: Die jij gisteravond hier van mijn lijf hebt gerukt, ouwe snoeper.

GASTON: Ja waar zou die zijn. Ga zo maar.

TRUDIE: Moet ik zo over straat? In mijn blote kont!

MAURICE: Nou, ik heb wel eens blotere kontjes gezien.

TRUDIE: Heb je hem nu of heb je hem niet?

GASTON: Nee. Mijn vrouw heeft hem mee.

TRUDIE: Wat doet die daarmee?

GASTON: Aantrekken, denk ik.

YVONNE: *(achter het toneel)* Zijn jullie in staat om mij te ontvangen?

GASTON: Mijn vrouw. Wegwezen!

MAURICE: Vlug verstop je.

TRUDIE: Waar?

MAURICE: Onder deze deken, vlug.

(Trudie onder de deken, Maurice gaat erop zitten en Yvonne komt binnen)

<u>Scène 6 : Maurice – Gaston – Trudie - Yvonne</u>

YVONNE: En?

GASTON: En wat?

YVONNE: Wat vind je ervan?

GASTON: Oh, ja, auw,auw….. *(Hij zakt ineen)*

YVONNE: Gaston, wat is er?

MAURICE: Een plotselinge aanval.

YVONNE: Van wat?

MAURICE: Van … van.. Koppus Katerus. Een plotseling opkomende vallende ziekte, komt veel voor momenteel in het parlement.

YVONNE: Koppus Katerus? Nooit van gehoord.

MAURICE: Dat klopt. Is een geheime ziekte. Mag niemand weten. Zou het land in gevaar kunnen brengen.

YVONNE: Waarom?

MAURICE: Dat weet ik niet maar dat is zo. Ik denk dat we hem op zijn bed moeten gaan leggen.

YVONNE: Pak jij hem bij zijn schouders, ik neem zijn benen. Mijn God, wat is hij zwaar.

MAURICE: Voorzichtig.

YVONNE: Ik ben voorzichtig.

MAURICE: Niet met Gaston, ik bedoel voorzichtig met je kleed.

YVONNE: Wat is daarmee?

MAURICE: Direct floept alles er nog uit.

YVONNE: Vind je hem te bloot Maurice?

MAURICE: Nee. Maar veel om het lijf heb je niet.

YVONNE: Ja gek, in de catalogus zag hij er anders uit.

(Gaston kreunt)

Hij komt weer bij.

MAURICE: Draai hem naar het noorden.

YVONNE: Naar het noorden?

MAURICE: Ja, bij een crisis als deze moet je de patiënt altijd naar het noorden draaien. Draaien.

YVONNE: Het noorden… het noorden. Waar is het noorden?

(Ze draaien)

GASTON: Nee, dat is het zuiden. Noordwaarts…noordwaarts.

YVONNE: Hoe weet ik nu waar het noorden is?

MAURICE: Recht tegenover het zuiden.

YVONNE: Ik kan niet meer. Zet hem in een stoel, of nee, zet hem op die poef daar.

MAURICE: Die poef!

YVONNE: Mijn God ja, sinds wanneer hebben wij een poef in huis.

GASTON: Sinds deze nacht. Ik heb hem meegebracht. Stond langs de straat. Wat mensen allemaal niet weggooien. Auw…auw!

YVONNE: Pak die poef.

MAURICE: Nee, niet die poef. Wie weet wat voor bacteriën er in zo´n ding kunnen zitten. Weg met die poef.

GASTON: Ja, ver weg met die poef. Heel ver weg.

YVONNE: Waarom neem je zo´n ding dan ook mee naar huis?

GASTON: Ik vond hem zo eenzaam, zo alleen in de donkere nacht.

(Maurice tilt de poef met Trudie op en zet de poef achteraan neer)

Het gaat al beter, veel beter.

MAURICE: Ik denk dat ik er maar eens vandoor ga. De vergadering van vanmiddag voorbereiden.

GASTON: Nee, jij blijft hier, ik heb nog het een en ander met je te bespreken.

YVONNE: Zo, en nu ik. Wat vind je ervan Gaston? Kan ik hierin mee naar het diner met de andere ministers en hun vrouwen?

GASTON: Waarin, je hebt zowat niets aan.

YVONNE: Dit is anders heel modern.

MAURICE: Mij bevalt hij wel.

GASTON: Jou heeft niemand iets gevraagd. En trouwens, jij hebt geen verstand van vrouwen.

YVONNE: O nee. Misschien wel meer dan jij.

GASTON: Uit dat ding. Ik vind hem walgelijk.

YVONNE: Ja, jij wilt dat ik eruit zie als die andere burgertrutten van je regering.

GASTON: Inderdaad.

YVONNE: Walgelijke ouderwetse man. Jij hebt niets in je, niets. Geen avontuur, helemaal niets. Weet je dat het spannender is samen met jou de afwas te doen dan samen naar bed te gaan.

(vanonder de 'poef' schiet Trudie in de lach)

En jij lacht daarom.

MAURICE: Ik? Ja, ik lach daarom. Hahaha.

YVONNE: Weten jullie wat jullie moeten doen? Vlug naar het parlement gaan en daar staren naar die duffe vrouwen in hun hooggesloten bloezen en truien. *(af)*

GASTON: Kom onder die deken vandaan en verdwijn.

TRUDIE: Ik moet toch iets hebben om aan te trekken.

GASTON: Maurice, ga naar de eerste de beste kledingzaak en koop iets voor haar.

MAURICE: Ik zal mijn best doen. *(af)*

GASTON: Ik zal zolang een kamerjas of zoiets voor je halen. Jij blijft hier en je doet voor niemand de deur open, begrepen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

TONEEL FONDS VANSSENS

Voor de juiste keuze